

Slovo života

„Vy im dajte jest!“ (Lk 9, 13)

Majster odišiel s apoštolmi na osamelé miesto neďaleko Betsaidy v Galilei, aby si mohli oddýchnuť po dlhej misii v tomto kraji, keď všetkým kázali o obrátení, „všade hlásali evanjelium a uzdravovali“¹. Unavení, ale s prekypujúcim srdcom rozprávali, čo zažili.

Ludia sa však dozvedeli, kde je, a prichádzali za ním. Dav sa zväčšoval. Ježiš hovoril pred veľkým zástupom o Božom kráľovstve. Ježiš rozprával a uzdravoval, každého prijímal a vypočul. Blížil sa večer a s ním sa ozýval aj hlad. Apoštolov to znepokojovalo, a tak prišli k majstrovi s logickým, praktickým riešením. „Rozpusť zástup, nech sa rozídu do okolitých dedín a osád pohľadať si nocľah a jedlo.“ Ved' Ježiš toho už toľko urobil... No on im odvetil:

„Vy im dajte jest!“

Zostali zaskočení, ohromilo ich to. Takáto požiadavka? Majú len päť chlebov, dve ryby a tu je niekoľko tisíc ľudí. V malej Betsaide ani nie je možné zohnať všetko, čo by potrebovali, a nakoniec aj tak by to nemali za čo kúpiť.

Ježiš im však chcel otvoriť oči. On neprehliada potreby a problémy ľudí, ale usiluje sa ich riešiť. Vychádza pritom z daného stavu a chce využiť to, čo je k dispozícii. Je pravda, že to, čo majú, je málo, on však povoláva k určitému poslaniu: majú byť nástrojmi milosrdenstva Boha, ktorý myslí na svoje deti. Boh Otec zakročí, no aj tak ich „potrebuje“.

Zázrak „potrebuje“ našu iniciatívu a našu vieru, ktorá bude vďaka tomu rásť.

„Vy im dajte jest!“

Na námietku apoštolov teda Ježiš odpovedá tým, že potrebu preberá na seba, od nich však žiada, aby urobili svoj diel, hoci aj malý, on ním nepohrdá. Nerieši problém za nich. Zázrak sa stane, ale vyžaduje si ich účasť, všetko, čo majú a čo dokázali zadovážiť, dávajú k dispozícii Ježišovi pre všetkých. To predpokladá určitú obeť a dôveru v neho.

Učiteľ nás učí spoločne sa postarať jeden o druhého v takej situácii, v akej sa ocitneme. Keď stojíme zoči-voči potrebám druhých, neobstoja výhovorky („to nie je naša starosť“, „ja s tým nemôžem nič spraviť“, „musia si s tým poradiť tak ako my všetci“). V spoločnosti, ktorá má byť podľa Božieho zámeru, sú blaho-slavení tí, ktorí sýtia hladných, obliekajú chudobných, navštevujú núdzných.²

„Vy im dajte jest!“

Tento príbeh pripomína obraz hostiny z Izaiášovej knihy, je to hostina, ktorú sám Boh ponúka všetkým národom, keď on „zotrie slzu z každej tváre“³. Ježiš povedal, aby ich usadili v skupinách po päťdesiat, čiže ako pri významných podujatiach. On, Syn, koná ako Otec, čo len zdôrazňuje jeho božskosť.

On sám dá všetko, až do tej miery, že sa stane naším pokrmom v Eucharistii na novej spoločnej hostine.

Vzhľadom na množstvo potrieb, ktoré vznikli počas pandémie Covid-19, vytvorila barcelonská komunita Hnutia fokoláre na sociálnych sie-

ťach skupinu, kde sa navzájom in-formujú o potrebách a dávajú do spoločného to, čo majú, a tiež svoje možnosti. Skutočne veľmi oslovujúce je vidieť, ako koluje nábytok, potraviny, lieky či domáce spotrebiče... Pretože, ako hovoria, „sami z môžeme málo“, „ale spolu dokážeme veľa“. Aj dnes skupina Fent familia pomáha dosiahnuť to, aby tak ako v prvých kresťanských komunitách nikto z nich nebol v núdzi.⁴

*Spracoval Silvano Malini
a tím Slova života.*

¹ Lk 9, 6.

² Porov. Mt 25, 35-40.

³ Iz 25, 8.

⁴ Porov. Sk 4, 34.